

**Liturgie morgendienst
Emmen, 18 december 2016
Thema: zoek de HERE en leef!
(4e zondag van advent)**

1. Votum
2. Zegengroet
Genade voor u en vrede van God onze Vader en van de Heer Jezus Christus.
3. Zingen: **LvdK 119:1-3**
4. Gods wil voor ons leven – m.b.v. de picto's van www.geloof.nu
5. Zingen: **Psalmen Voor Nu 130** (m.m.v. muziekgroep)
6. Gebed om verlichting met de heilige Geest
7. Kindermoment: wachten op Jezus' komst; afsluiten met zingen: **LvdK 124;1,2**
8. Schriftlezing: **Amos 5** (*gelezen door...*)
9. Zingen: **Psalm 34:6,7,8**
10. Preek n.a.v. **Amos 5:4**
11. Tijdens de preek zingen: **Gezang 141:2** en **Psalm 86:4**
12. Amenlied: **Psalm 111:1,6**
13. Dankgebed, voorbede
14. Inzameling van de gaven (*diakenen geholpen door...*).
15. Slotzang: **Magnificat (Sela)** (m.m.v. muziekgroep)
16. Zegen.
De genade van onze Heer Jezus Christus, en de liefde van God en de eenheid met de heilige Geest zij met u allen.

Emmen, 18 december 2016 (4e zondag van advent)

Volk van God, geliefde gemeente van Jezus Christus,
br/zr jonger of ouder, welkome gast, luisteraar/kijker thuis,

Cameron Stout [dia1] wel eens van gehoord?

Het is al weer even geleden dat hij in Engeland winnaar werd van [dia2] *Big Brother*, je weet wel, dat televisieprogramma waarin een groep mensen een tijd lang in één huis woont, en overal 24 uur per dag door camera's worden gevolgd.

De kijkers mogen elke week bepalen wie van de deelnemers weg moet.

Zo houd je één winnaar over, en dat was in Engeland dus Cameron.

Waarom ik dat hier vertel? Omdat Cameron een christen is, en daar in *Big Brother* eerlijk voor uitkwam.

En omdat het te merken was aan wat hij zei en deed: terwijl anderen half dronken binnen strompelden, nam Cameron nuchter zijn Bijbeltje mee, en vertelde voor de camera hoe de psalmen hem moed en kracht gaven in moeilijke tijden.

Terwijl anderen elke dag iemand anders probeerden te versieren en, bij wijze van spreken, elke avond met een ander in bed lagen, schaamde Cameron zich er niet voor te vertellen dat hij nog nooit seks had gehad en heilig van plan was dat voor het huwelijk te bewaren...

Nou kan je zeggen: ok, voor de camera kun je ook heel makkelijk *doen alsof*.

En idd, er zijn genoeg mensen die, als er bekenden bij zijn of als anderen toekijken, heel vroom en braaf en christelijk zijn, maar zo gauw ze alleen zijn of met vreemden, alle remmen losgooien, en flink het beest uithangen.

Da's waar, zulke mensen doen alsof.

Maar stel je nu eens voor dat jij je aanmeldt voor een [dia3] nieuwe serie *Big Brother* – hoe zou dat dan gaan, denk je?

Zou je dan echt 24 uur per dag de schijn kunnen ophouden, dagen achter elkaar?

Zou jij dan ook je Bijbeltje pakken en vertellen hoeveel je er aan hebt? (Zouden de mensen dat niet stom vinden?)

Zou jij ook zonder blikken of blozen kunnen zeggen dat je nog nooit seks hebt gehad en vast van plan bent het te bewaren tot het huwelijk? (Zouden de mensen dat niet vreselijk ouderwets vinden?)

Geloof me, het is geen makkie om 24 uur per dag als christen te leven als je daar niet zelf vol overtuiging voor gekozen hebt en van de heilige Geest de kracht krijgt om het te kunnen.

Cameron deed het, kreeg het, en won ook nog!

Blijkbaar kunnen mensen dat dus best waarderen, dat je eerlijk bent en echt, betrouwbaar en recht door zee – ook de beste reclame voor het christelijk geloof...

Nu zijn er jonge en oudere mensen die het idee hebben dat het hele leven eigenlijk een soort *Big Brother* is: ze hebben het gevoel dat God hen de hele dag in de gaten houdt en met allemaal camera's vastlegt wat ze goed en vooral fout doen.

En dat wordt bijgehouden en afgeturfd in een groot boek, en na verloop van tijd wijst God dan verliezers en winnaars aan.

De winnaars worden beloond met het eeuwige leven in de hemel.

En de verliezers... nou ja, laten we het daar maar niet over hebben...

Dit lijkt me een vrij hopeloze en bepaald niet bijbelse manier van denken.

Allereerst niet omdat je dan doet alsof je de hemel kunt of moet verdienen.

Je doet net alsof alles van jou afhangt: *als ik maar goed m'n best doe en netjes leef enzo, dan kom*

ik wel in de hemel.

Terwijl de Bijbel er heel duidelijk over is dat het eeuwige leven in de hemel een cadeau is, een gratis geschenk van God, dat Jezus voor je heeft verdiend.

Een tweede reden waarom dat *Big Brother*-gevoel, als het om God gaat, niet goed is, is dat je zo heel krampachtig kunt gaan leven: het is geen prettig idee dat je overal gevolgd en in de gaten gehouden wordt.

Het is niet relaxt, als jij je continue beter voor moet doen dan je bent – daar word je doodmoe van, en het remt en beperkt je: je hebt het gevoel dat je niet jezelf kunt zijn en doen wat je zelf wilt. Constant is er dat 'boze oog' dat kijkt wat je nu weer uitvreet, en daardoor gaat er veel plezier en levensvreugde verloren.

O nee, dat mag niet, want als God het ziet...

Hoeveel mensen, binnen en buiten de kerk, zijn er niet die het gevoel hebben dat als je in God gelooft je leven lang zo leuk en aantrekkelijk niet is?

Want je mag op zaterdagavond niet gezellig uit, en je mag niet dronken worden, en je moet zondags twee keer naar de kerk, en je moet door de week naar catechisatie, en noem al die regeltjes maar op. *Geloven is bah... saai... vermoeiend...*

Tja, logisch als je er zo tegenaan kijkt, dat je dan probeert er onderuit te komen zo gauw dat maar even kan, en de knop omzet om even lekker uit je dak te gaan...

Maar de Bijbel laat juist zien dat God niets liever wil dan dat je gelukkig bent en echt van het leven en alle goede dingen die Hij je geeft geniet.

Hoe kan dat, dat verschil? Waar zit 'm de kneep?

Tussenzang: Gezang 141:2

Je zou er raar van opkijken als hier tijdens de kerkdienst iemand de kerk in komt, [dia5] een trapje voor in de kerk neer zet, er op klimt en het woord neemt.

– Wat zullen we nou krijgen – *drama, toneel* in de kerk?

En de verontwaardiging wordt nog groter als je hoort wát die man vanaf zijn trapje roept:

[dia6] *Gevallen is zij, zij zal niet meer opstaan, het volk van God, neergeworpen ligt zij op de grond, niemand richt haar op.*

– Ja, nou moet het toch niet groffer worden zeg: het volk van God neergeworpen – *dood?! –* weet je wel wat je zegt man?

Cabaretiers staan bekend om hun harde, confronterende teksten.

Ongenuanceerd en generaliserend, zodat je, als ze over jou gaan, alleen maar kunt lachen als een boer met kiespijn.

Toch houden ze je een spiegel voor; [dia7] kijk 's in die spiegel...

Daar schrik je van hé? *Je lijkt te leven, maar je bent dood!*

Verontwaardiging – *dood?* Man je bent niet wijs! Het gaat fantastisch met me.

Lekker in m'n vel, gelukkig getrouwd, een mooi huis met alles d'r op en d'r an en d'r in, goede baan, mooie auto, kan leuke dingen doen – echt, ik *leef* volop!

Maar dan blijkt al dat soort dingen de HERE dus helemaal niks te zeggen.

Blijkbaar kan het je uiterlijk goed gaan: welvaart en voorspoed en vrede, een bruisende boel, volop leven en energie, terwijl je innerlijk, in de ogen van God, zo dood bent als een pier.

Dáárom Gods oproep: [dia8] *zoek Mij en leef!*

Ook hier weer klinkt tussen de dreigende en sombere taal het evangelie!

Wat is God goed: Hij wil niet je ondergang, maar je redding: [dia9] *zoek Mij en leef!*

Opnieuw *verontwaardiging* – doen we dat dan niet, *zoeken* we de HERE soms niet? Moet je 's in

Bethel gaan kijken, [dia10] wat een prachtig kerkgebouw! Wat doen we daar ons best [dia11] mooie muziek en zang voor God te maken, alles trekken we er voor uit de kast. Wat een offers worden daar gebracht, [dia12] de collectezakken puilen uit!

Dan kun je toch niet zeggen dat we *heidenen* zijn. Pas op je woorden, mannetje!

Ga anders eens naar Gilgal. Moet je zien wat we daar van de eredienst gemaakt hebben. Eén brok prachtige traditie. Zo gaat het al eeuwen. Dat kun je toch geen *heidense boel* noemen – nee, je kwetst en doet ons tekort man...

Maar dan blijkt dus dat de HERE hun feesten haat, ja veracht.

En dat de HERE hun samenkomsten niet kan luchten of zien.

Hoeveel er ook geofferd wordt, hoeveel de mensen ook voor de kerk over hebben, het zegt Hem helemaal niets: [dia13] *Houd alsjeblieft op met dat geblèr van jullie liederen en met dat kattengejammer van jullie muziekinstrumenten...*

Oei – daar schrik je toch wel van, zo'n uitbarsting van JHWH.

Wat is er mis dan? We hebben toch mooie kerkgebouwen?

We komen toch trouw elke zondag tenminste nog een keer naar de kerk?

We hebben toch een eerbiedige kerkdienst, met prachtige psalmen en geestelijke liederen?

Ja, maar daar gaat het dus blijkbaar niet om.

Denk aan 1 Korintiërs 13 staat: *Al sprak ik de talen van alle mensen en die van de engelen – had ik de liefde niet, ik zou niet meer zijn dan een dreunende gong of een schelle cimbaal. Al had ik de gave om te profeteren en doorgrondde ik alle geheimen, al bezat ik alle kennis en had ik het geloof dat bergen kan verplaatsen – had ik de liefde niet, ik zou niets zijn. Al verkocht ik mijn bezittingen omdat ik voedsel aan de armen wilde geven, al gaf ik mijn lichaam prijs en kon ik daar trots op zijn – had ik de liefde niet, het zou mij niet baten.*

Dát is het. Je kunt nog zulke mooie kerkdiensten hebben, de collectezakken kunnen nog zo vol zitten, [dia14] als de liefde er niet is, is het waardeloos.

Je kunt nog zo braaf naar de kerk komen, en nog zo ontroerd de psalmen meezingen, als de liefde er niet is, is het waardeloos.

Poei – dat komt hard aan! En dat moet ook.

Want aan valse gerustheid heb je niks.

Als je denkt dat je lidmaatschap van de kerk en zo nu en dan naar de kerk een soort verzekering zijn dat je wel in de hemel komt, dan heb je het mis.

Dan kan het zelfs zó zijn, dat je echt *verlangd* naar de terugkomst van Jezus, terwijl dat geen dag van licht maar van donkerheid voor je zal zijn. Valse gerustheid.

Houd jezelf (en anderen) niet voor de gek...

Zingen: Psalm 86:4

Weet je wat het probleem is?

Dat geloof en dagelijks leven los van elkaar zijn komen staan. [dia16]

De zondag is een eiland geworden naast het vasteland van de maandag t/m zaterdag. En dan kun je in de kerk heel mooi zingen van dat je God lief hebt enzo, terwijl je door de week alleen maar aan je eigen belang denkt.

Dat was Israël in de dagen van Amos: aan vroomheid geen gebrek, maar in het dagelijks leven dachten ze alleen aan zichzelf:

> het recht veranderden ze in [dia17] *alsem* (een bittere plant). Daar wordt mee bedoeld dat de rechtsregels zelf niet slecht waren, maar dat ze werden toegepast op een manier die alleen maar bitterheid naliet. Een arme drommel die een kleine schuld had, werd met de wet in de hand gedwongen te betalen, maar omdat hij geen geld had, vervolgens als slaaf verkocht – zo stond het toch in de wet!?

Ja, het ging precies volgens het boekje, en toch werd het een bittere pil; de barmhartigheid werd verstikt.

> en dat kwam omdat men *de gerechtigheid met voeten trad*, d.w.z. dat er een levenshouding was ontstaan, die niet meer loyaal en trouw was aan wat God wilde. Men was ondanks alle offers en godsdienstigheid, in het hart niet loyaal aan God en de naaste, maar alleen aan zichzelf en aan eigen belang. [dia18] Alles draaide om IK – als IK er zelf maar baat bij heb, als het voor MIJ maar lekker voelt...

> ze haatten wie in de poort (waar NB *recht* gesproken moest worden) opkwam voor het recht, en verafschuwden wie oprecht sprak; ze vertraptten de kleine man en persten hem af, namen steekpenningen aan en verdrongen de armen uit de poort.

Kortom: van maandagmorgen tot en met zaterdagavond was het niet te merken dat ze volk van God, kinderen van de HERE waren.

En daar kan JHWH absoluut niet tegen, aan doen alsof. Aan schijnheiligheid. [dia19]

Alleen op zondag een beetje aan geloof doen daar velt Hij zijn oordeel over.

Wie denkt dat de HERE genoeg neemt met een zondagschristendom, komt van een koude kermis thuis.

Daarom die hartenkreet als refrein: [dia20] *Zoek Mij en leef. – Zoek de HERE en leef. – Zoek het goede en niet het kwade, opdat gij leeft...*

En dat is het evangelie in een notendop: de HERE wil dat we leven.

Dat staat in de Bijbel: *De HERE wil niet dat sommigen verloren gaan, maar dat allen tot bekering komen* (2 Petrus 3:9).

Daarvoor is Jezus naar deze aarde gekomen en Redder van zondaars geworden.

Daarom klinkt Gods oproep naar u, jou en mij: *Zoek Mij en leef.*

God zoeken, dat is: [dia21] rekening met Hem houden, Hem zeggenschap in je leven geven, je steeds weer afvragen: wat zou de Here willen dat Ik nu doe?

God zoeken, dat is niet dat je zonder zonde leeft. Dat is niet dat je dan opeens een heilig boontje bent die nooit meer fouten maakt.

Zelfs iemand als Paulus is wat dat betreft heel eerlijk: *als ik het goede wil doen, is het kwade bij mij aanwezig.*

Volmaakt wordt het hier nooit. Maar dat is niet iets waar ik me daarom al bij voorbaat maar bij neerleg, of als excuus gebruik om toch maar weer...

Nee! Ik blijf me verzetten tegen het kwade.

En al is het met vallen en opstaan: ik blijf het goede zoeken; terug naar de HERE, met oprecht berouw Hem vergeving vragen.

Dat is God zoeken, en dat heeft alles met [dia22] een *innerlijke overtuiging* te maken, alles met je hart, met liefde.

Het is een keus maken. Radicaal en consequent.

Je *staat* voor je woord. Je doet niet alsof.

Het is echt, overtuigd voor God kiezen en je hele hart en leven aan Hem geven.

En weet je dat dat heel *bevrijdend* is.

Want alles wat moet of niet mag, alles wat geloven zo saai en onaantrekkelijk maakt, dat valt opeens allemaal weg.

Je *moet* niks meer – het is een keus geworden die je zelf maakt.

Het is ook bevrijdend omdat je er geen dubbel leven meer op na hoeft houden.

Je hoeft niet meer te liegen en bedriegen over waar je geweest bent.

Niet meer de vrome jongen uit te hangen als je in de kerk bent en de aantrekkelijke losbol als je uitgaat.

Je bent gewoon wie je bent – een mens uit één stuk – kind van God.
En omdat je niet volmaakt bent kun je eerlijk zijn over de fouten die je maakt.
Da's zo heerlijk bevrijdend – probeer maar 's!

Het is ook heel bevrijdend omdat het je van het spookbeeld van God afhelpt.
God is niet langer [dia22] *Big Brother* die jou met zijn camera's constant in de gaten houdt. Een boeman voor wie je bang moet zijn, die met je afreken. Iemand die je afremt om jezelf te zijn en je in een keurslijf perst.
Als je God zoekt zoals Hij is, mag je Hem leren kennen als een lieve Vader die zorgzaam naar je omziet, op je betrokken is en geeft wat je nodig hebt.
Die wil dat je tot bloei komt en echt gelukkig wordt.
Daarom zegt Hij toch tegen je: zoek Mij en leef!?

En gelukkig hebben wij een *Grote Broer* die ons is voorgegaan en wil helpen door zijn Geest, ons sterk maakt en kracht geeft om inderdaad God te zoeken, om inderdaad als kinderen van Vader te leven, om inderdaad echt te *leven* – nu en straks!

Amen
[dia23]